

# Telegraful Român

Organ național-bisericesc.

Intemeiat în 1853 de M.

Str. Șaguna 8

Sibiu

APARE SAPTAMANAL

2 ex. (Of.)

Asociațiunea pentru literatura română și  
cultura poporului român

**Abonamentul:**  
Un an 800 Lei. — Șase luni 400 Lei. — Trei luni  
200 Lei. — Pentru străinătate un an 2000 Lei, —  
Pentru America 8 Dolari  
Abonament de sprijin 5000

**Articolele și corespondențe**  
se adresează **Redacției Telegraful Român**, Sibiu  
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate s  
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază

**Prețul inserțiunilor**  
m. pătrat 10 Lei pentru odată, dacă se publică  
de mai multe ori se dă rabat corespunzător

**Abonamentele și inserțiunile**  
se adresează **Administrației ziarului Telegraful**  
**Român**, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Nr. 4411/1944

## Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române  
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat,  
Crișana și Maramurăș

*Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl  
și dela Domnul nostru Iisus Hristos.*

Pe temeiul articolelor 132 și 134 din Statutul pentru organizarea  
Bisericii ortodoxe române, prin aceasta convocăm și declarăm convocată  
**Adunarea eparhială** a Arhiepiscopiei noastre, în sesiune ordinară, pe ziua  
de **Dumineca Tomii, 23 Aprilie** a. c. ora 9 dimineața, în biserica cate-  
drală din Sibiu, când se va oficia sfânta Liturghie și invocarea Duhului  
Sfânt, după care va urma deschiderea Adunării în locul designat spre  
acest scop.

Dat în Sibiu la 8 Aprilie 1944.

(ss) **Nicolae**  
arhiepiscop și mitropolit

Nr. 3734/1944 Pres.

## Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu Arhiepiscop al Arhiepiscopiei ortodoxe române  
de Alba-Iulia și Sibiu și Mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Banat,  
Crișana și Maramurăș

*Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl  
și dela Domnul nostru Iisus Hristos*

„Toate sunt cu puțință celui ce crede”  
(Marcu 9, 23)

*Iubiții mei fii sufletești,*

A sosit iarăși măritul și lumi-  
natul praznic al Învierii Domnului și  
Mântuitorului nostru Iisus Hristos.  
El ne aduce solia celei mai mari  
biruințe, care se întinde ca o undă  
de bucurie peste suflete și peste  
toată firea. Dar biruința pe care  
ne-o vestește acest praznic nu e  
biruința vre-unui neam asupra al-  
tuia, ci biruința întregii omeniri  
asupra celor mai înfricoșăți dușmani  
din lume, asupra păcatului și a  
morții. Și e o biruință care nu ține  
numai un număr de ani, ca după  
aceea să se aprindă din nou fla-  
cările războiului, ci ea a înfrânt  
pentru toate timpurile și pentru  
vecii vecilor pe acești vrăjmași ai  
vieții.

Dar ce legătură are această bi-  
ruință cu biruința pe care o dorim  
în aceste vremuri pentru poporul  
nostru? Ce nădejdi ne dă ea în  
mijlocul cumplutului războiu care se  
desfășoară azi și care a ajuns atât  
de aproape de noi? Vă pot spune,  
iubiții mei, cu toată convingerea că  
nici o altă putere nu ne poate face  
atât de neînfrânți și de siguri în bi-  
ruință ca credința în învierea Dom-  
nului, care a biruit asupra morții.

Ne trebuie azi multă putere ca  
să ne împlinim datorită ceasului de  
față, ca să ne purtăm poverile  
grele, ca să aducem toate jertfele  
cari se cer pentru scăparea Țării.  
Avem lipsă de o uriașă putere ca  
să ne ridicăm sufletul plin de curaj

pe deasupra tuturor strămtorărilor.  
Ne trebuie o putere mai mare decât  
toate puterile pe cari e în stare să  
ni le dea lumea aceasta, căci azi  
parcă toate ale lumii se clatină și  
însuși pământul se cutremură sub  
picioare.

Putem găsi undeva o astfel de  
putere? Mântuitorul ne răspunde  
la această întrebare cu cuvintele:  
„Toate sunt cu puțință celui ce crede”  
(Marcu 9, 23). Așadar din gura  
Celui ce n'a propovăduit decât ade-  
vărul și a mers chiar la moarte  
pentru el, primim asigurarea că este  
o asemenea putere cum ne trebuie  
nouă azi, o putere fără margini, care  
nu are asemănare cu nimic de pe  
lume și care covârșeste toate. Este  
puterea cerească a credinței. Dacă o  
avem pe ea nu ne temem de nici  
una din greutățile și năpăstuirile  
cari vin peste noi în aceste zile de  
mari încercări pentru neamul nostru.

De ce are credința această pu-  
tere? Pentru că ea este avântul cel  
mai vitejesc al sufletului. Ea ne  
înălță deasupra tuturor lucrurilor  
și grijilor pământești, în lumea ne-  
trecătoare a lui Dumnezeu. Credința  
e siguranța fără margini că Dum-  
nezeu care a făcut lumea, o chiver-  
nisește cu puterea și cu iubirea  
Lui, că El este Părintele nostru atot-  
puternic și plin de iubire, care ve-  
ghează asupra vieții fiecăruia dintre  
noi, ajutându-ne să învingem ceasu-  
rile și încercările grele. Cel ce crede,  
acela petrece cu adâncul sufletului

la sânul Tatălui ceresc, trăiește cu  
Dumnezeu și pentru Dumnezeu, ne-  
putându-i smulge nici o furtună a  
lumii acesteia rădăcinile înfipte în  
temelia neclătinată a puterii dum-  
nezești. Acela urmează pilda Mân-  
tuitorului și poate ca și el să simtă  
că prin credința care-l leagă de  
Dumnezeu „nimic nu-i este cu ne-  
putință”. Domnul nostru Iisus Hristos  
a venit în lume, a călcat cu picioa-  
rele Sale pământul acesta, a privit  
cu ochii Lui durerile de aici, a auzit  
cu urechile Sale suspinele omenești  
și a sărit cu iubirea Sa într'ajutorul  
celor bolnavi ca să-i tămăduiască.  
Cu toate acestea n'a fost legat de  
lumea aceasta, ci a trăit în același  
timp și pe pământ dar și în lumea  
lui Dumnezeu, deasupra lumii vă-  
zute. Deși umbla printre oameni și  
lucra pentru ei, El a trăit pentru  
împărăția lui Dumnezeu și pentru  
mărirea Lui.

Lumea aceea a lui Dumnezeu  
ne-a desvăluit-o Mântuitorul și nouă  
prin învățătura, prin viața, prin  
moartea și învierea Sa, legându-ne  
cu sufletul de ea prin credință. El  
ne-a descoperit pe Dumnezeu ca  
Părinte care ne stă aproape cu pur-  
tarea Lui de grijă ziua și noaptea,  
a cărui iubire față de noi întrece  
iubirea celei mai bune mame. Și  
odată ce-L știm pe Dumnezeu atât  
de iubitor, să ne prindem prin cre-  
dință de mâna Lui care stă dea-  
supra noastră și să-I spunem fiecare  
din noi: Părinte, pentru Tine trăesc,  
pentru Tine port cu curaj orice  
povară a vieții și o simt ușoară,  
pentru Tine sunt în stare să și mor  
cu sufletul liniștit, așa cum a spus  
sf. Apostol Pavel, știindu-se întemeiat  
în credință: „In orice m'am învățat  
să fiu și sătul și flămând, și în bel-  
șug și în nevoie. Toate le pot pentru  
Cel ce mă îmbracă cu putere” (Fi-  
lipeni 4, 31). „Viața mea este Hristos,  
iar moartea îmi este câștig” (Fi-  
lipeni 1, 21).

Noi știm de altfel, iubiții mei,  
că toate faptele mari din viața oa-  
menilor isvoresc din credință. Avem  
dovezi destule chiar acum în timpul  
războiului acestuia greu în care ne  
afllăm prinși și noi. Ce face din  
ostași noștri eroi cari merg în fața  
tancurilor dușmane fără frică de  
moarte? Credința față de Țară și  
față de Rege, credința în viitorul  
neamului și în dreptatea noastră.  
Puterea aceasta a credinței ne-a  
scos din traiul molatec al timpului  
de pace și ne-a făcut să uităm de  
toate ale noastre și să ne gândim  
numai la soarta Țării, strângân-  
du-ne unul lângă altul ca în fața  
aceleiași primejdii.

Dar prin credința în Dumnezeu  
putem săvârși lucruri și mai însem-  
nate. Căci ea întrece toate pute-  
rile de pe lume. Ea are puterea  
cea mai mare *asupra sufletului și a*  
*ființei noastre*. Când pune peste noi  
stăpânire credința, atunci ea ne în-  
drumă toate gândurile, ne curăță  
inima, dă avânt voinții noastre și

își pune pecetea pe toate mișcările și  
pe toate faptele noastre. Ea face  
din noi o *făptură nouă*. Credința  
în Dumnezeu a făcut din niște pes-  
cari simpli, apostoli neînfricați, cari  
au cucerit lumea pentru toate vea-  
curile, cum n'au putut face nici  
unul din marii împărați și condu-  
cători de oaste. Din vameși ea a  
făcut oameni milostivi, din păcătoși  
sfinți, din fricoși eroi, din atâția  
robi ai patimilor oameni liberi în  
Duhul lui Dumnezeu. Credința e  
o putere dumnezească asemenea  
aceleia care a făcut lumea, căci și  
ea aduce ceva nou pe lume, aduce  
oameni noi.

Dar puterea credinței se arată  
și *asupra lumii din afară*; prin ea  
biruim ispitele, primejdiile, năca-  
zurile, suferințele de tot felul și chiar  
moartea. Prin ea își birue azi pă-  
rinții durerea pentru plecarea co-  
piilor pe front; prin ea își întăresc  
sufletul soțiile cari își știu soții în  
fiecare clipă în primejdia gloanțelor.  
Ea dă tărie fraților noștri dela Ră-  
săritul Țării să calce peste jalea de  
a-și părăsi tot avutul și a lua drumul  
pribegiei, iar celor ce rămân pe  
loc bărbăția de-a suferi orice dela  
cutropitor. Ce minuni nu face și  
azi credința? E chiar cum a spus  
Mântuitorul: „toate sunt cu puțință  
celui ce crede.”

Oare într'adevăr le putem  
„toate” prin credință? Putem co-  
bori luna de pe cer la comandă sau  
putem opri râurile să curgă? Este  
credința un toaig fermecat cu care  
făcând un semn se facem să se ivească  
înaintea noastră oricând o masă în-  
tinsă? Aceasta, nu! Nu așa se în-  
țelege puterea credinței de-a birui  
prin ea toate. Mântuitorul a spus:  
„Toate sunt cu puțință celui ce  
„crede”, așadar nu oricui. Iar cel  
ce crede, acela nu urmărește îm-  
plinirea poftelor și ambițiilor sale,  
ci dorește să se îplinească numai  
ceea ce e potrivit cu voia lui Dum-  
nezeu. Omul care crede, renunță  
la ale sale și trăiește numai și numai  
pentru Dumnezeu. El vrea prin cre-  
dință ce vrea și Dumnezeu. Iar dacă  
vreai ce vrea și Dumnezeu și dacă  
Dumnezeu este lângă tine și Lui  
nimic nu-i poate sta împotrivă,  
atunci prin tine se va scurge pu-  
terea lui Dumnezeu și noi știm ce  
poate ea. Tu ai ajuns al lui Dum-  
nezeu și oricât ai fi de smerit toate  
le poți face, pentru că puterea lui  
Dumnezeu cea fără de margini lu-  
crează prin tine.

Dar cât de slabă este credința  
noastră, credința ce o avem noi,  
față de acea credință care are fă-  
găduința că toate le poate! Cre-  
dința noastră se târăie pe pământ,  
nu are aripi de vultur, ca să se  
înălțe până la Dumnezeu.

Cum putem ajunge la credința  
aceea? Să întrebăm, iubiții mei, pe  
sfinți, pe vitejii credinței. Iar ei ne  
vor răspunde: Nici noi nu știm cum  
am ajuns la ea. Am simțit numai  
cum s'a revărsat puterea lui Dum-



nezeu peste noi și ea ni s'a făcut credință și tărie în noi.

Credința este prin urmare un dar al lui Dumnezeu. Trebuie să ne smulgem Dumnezeu din alipirea la lucrurile lumii ca să ne alipim de El. Ceea ce putem face și ceea ce trebuie să facem noi este să ne deschidem inimile ca să pătrundă în noi puterea lui Dumnezeu prin care credem. Și ne putem deschide inimile numai dacă nu sunt cutropite de grijile lumii. Să ne deschidem și urechile la auzul limpede al cuvântului dumnezeesc, depărtând de ele șgometul lumii. Suferințele mari ale omenirii din aceste timpuri să ne facă să înțelegem că nu e putere pe lume care să le poată alunga și de aceea să ne deschidem sufletele puterii celei de sus, singura care mai poate ajuta.

„Să ne curățim simțirile”, cum spun cântările dela Sf. Paști, căci numai prin simțiri curate intră lumina și darul lui Dumnezeu în suflete. Numai „cei curați cu inima vor vedea pe Dumnezeu”. Să luptăm împotriva poftelor, plăcerilor și patimilor, cari pun tină pe simțirile noastre — și atunci se vor deschide zărilor cerului înaintea noastră.

Să ne luăm ca ajutor în lupta împotriva păcatului și în strădania de a ne deschide inimile puterii lui Dumnezeu, rugăciunea. De-L vom ruga pe Dumnezeu fără osteneală și cu osârdie multă, ne va veni aproape cu darul Său. În măsura în care vom spori în rugăciune, vom spori și în ajutorul pe care îl vom primi dela El.

Trecem azi, iubii mei, neamul nostru prin încercările cele mai grele. Numai de ne vom întări sufletele prin credință, le vom putea suporta pe toate și vom ieși la lumină teferi și cu țara întreagă. Să nu slăbească încrederea noastră în Dumnezeu, să nu șovăie nădejdea noastră în ajutorul Lui, să nu se imputineze răbdarea noastră. Azi când în toate părțile vedem numai frați năpăstuiți, să se aprindă în noi valvătaia dragostei de aproapele. Să ne ajutăm și să ne mângăiem unii pe alții, căci numai așa ne ajutăm pe noi înșine ca neam. Să

ne înfrățim sufletele, ca toți la un loc să avem țaria pe care nu o putem avea când suntem singuri.

Să ne înălțăm la înțelegerea marilor datorii ale ceasului de față, ale încercărilor ce ni le-a trimis Dumnezeu și nouă, ca întregii lumi. Datoria cea mai mare însă este: să ne punem fiecare toate puterile în mișcare ca să scăpăm Țara și Neamul nostru de primejdii. Nici o altă îndatorire nu poate fi azi mai presus de această îndatorire care e cea mai sfântă și pentru conducătorii de sus și pentru obștea cea mare a poporului. Nici un mijloc nu trebuie scăpat din vedere și nici un fel de alte îndatoriri ce le-am fi luat asupra noastră, nu pot trece înaintea îndatoririi de-a ne mântui Țara și Neamul din negura primejdiilor. Acesta e obligamentul cel mare ce ni-l împune ceasul de față. De felul cum ne vom îndeplini acest obligament care le covârșește pe toate celelalte, atarnă viața sau moartea urmașilor noștri, fericirea sau nenorocirea lor în veac de veac.

După iarna strămtorărilor va aduce Dumnezeu și primăvara păcii și a bucuriei, când vom ieși din involburarea războiului cu viața curățită în cuptorul suferințelor la învierea neamului. Dar la înviere nu ajunge decât cel care a primit patimile cu răbdare, cu credință în Dumnezeu și cu bărbăție nescăzută.

Aceste sfinte sărbători ne îndeamnă să zicem la toți „Fraților”. Să zicem aceste cuvânturi tuturor nu numai cu buzele, ci din toată inima, și nu numai să-l zicem, ci și să fim tuturor ca niște frați. Au sosit printre noi atâția Români refugiați cari și-au lăsat casele și petrec îndurerăți și cu rosturile tulburate pe meleagurile noastre. Să-i socotim ca pe niște frați, să-i facem să se simtă în casele noastre la aceste sfinte sărbători ca la vetrele lor.

Ingrijiiți de copiii și de soțiile celor plecați să ne apere Țara, cinstiți pe invalizii noștri, ajutați din inimă bună pe toți cei lipsiți și îndurerăți. Să fiți cu toții, dragii mei, o familie de copii ai Tatălui ceresc.

În această stare înălțată de su-

flet să Vă găsească luminatul praznic al Învierii Domnului, ca să aibă în inimile Voastre cel mai adânc răsunet solia pe care V'o spun:

„Hristos a înviat!”

Să învie Hristos și în inimile Voastre ca să Vă puteți face părtași de învierea dela judecata cea din urmă.

În acest scop Îl rog neîncetat pe Tatăl ceresc pentru Voi toți să-și

reverse dragostea și binecuvântarea Sa asupra Voastră.

Imbrățișându-Vă cu iubire părintească și împărtășindu-Vă și arhierestile Noastre binecuvântări, am rămas

Sibiu, la praznicul Învierii Domnului din anul 1944  
al Vostru al tuturor de tot binele voitor:

[ss] **Nicolae**  
arhiepiscop și mitropolit

## PRIMA ÎNVIERE

Gândurile noastre aleargă spre învierea din ziua de apoi ca spre punctul final, ca spre o culme ultimă care le atrage cu farmecul ei misterios. Prin acea înviere vom fi restituiți în integritatea ființei noastre, ne vom regăsi pe noi înșine cei de azi, fără ca să o luăm iarăși dela început, într-o repetiție monotonă, la care ar recurge un Cărmuitor al lumii cu fantazia limitată. Gândurile ne aleargă spre ea înaintea ființei, pentru că dacă trăim întinși spre viitor prin constituția firii noastre, învierea reprezintă pentru noi viitorul saturat, momentul final al viitorului, care trebuie să aibă în el ceva prin care să nu se mai ceară după alt viitor. În învierea din urmă trebuie să-și găsească odihnă tensiunea firii noastre, să iasă din timp, cum ar spune filosofia; după ea nu mai poate fi altă zi, ci ea cade «în ziua de apoi».

În două feluri și-ar putea găsi această tensiune a firii spre viitor o odihnă: prin căderea într-o amorțire vecină cu inconștiența, sau printr-o înălțare la o astfel de plinătate duhovnicească încât să nu se mai simtă nici un gol în conținutul trăirii, ca să nu se mai aștepte o clipă viitoare pentru a-l împlini. Căci tensiunea spre viitor se naște în noi de fiecare dată numai după ce am epuizat cunoașterea, gustarea conținutului prezent în conștiință. Atunci vrem să trecem la altă clipă, doar ne vom umplea conștiința, prin această trecere, cu alt conținut, cu ceva din realitate care ne lipsește momentan.

Intrucât învierea din urmă e sau spre viața eternă, sau spre moarte, se poate ca aceste două feluri de înviere, de ieșiri din timp, să fie una o înălțare în plinătatea spirituală, alta o cădere în amorțirea spirituală.

În învierea din ziua de apoi logica și simțirea firii ne spune că trebuie să se cuprindă toate înțelesurile vieții noastre și ale lumii acesteia. Căci și prin aceasta este învierea «ziua de apoi», adică încetarea tensiunii neodihnite după viitor. Tinzi spre viitor, cu setea de-a întregi viața și de a-i găsi un nou înțeles.

Realizarea integrității vieții și descoperirea tuturor sensurilor ei nu le putem avea însă decât în legătură cu Cel ce reprezintă totalitatea existenței. În noi trebuie să avem după înviere, într'un fel care să nu ne anuleze conștiința personală, nu numai viața noastră, ci Viața în deobște, căci altfel n'am avea sentimentul plenitudinii și nici toate sensurile. Plenitudinea de conținut spiritual, la care vom ajunge prin înviere, este una cu infinitatea acestui conținut, care totuși nu e identic cu noi înșine, dar stă cu noi într-o continuitate nedespărțită, chiar într-o anumită unitate. De eternitate ne vom bucura numai pentru că ne vom bucura și de infinitate. Vom fi, cu alte cuvinte, la sânul Tatălui, în intimitatea Lui, fără să ne contopim cu El, ci în cea mai strânsă relație cu El. Relația face posibilă o comunicare de viață între cei ce sunt în relație, fără ca să-i ame-

### FOIȘOARA

#### STATUTUL CASEI CULTURALE

##### Cap. I. Definiția și scopul „Casei Culturale”

ART. 1. În cadrele parohiei . . . . se înființează societatea „Casa Culturală”. Ea reunește în sânul său pe credincioșii unei parohii pentru a întări între ei legătura de frăție creștinească și pentru a-i îndemna la împlinirea virtuților și a faptelor bune. „Casa Culturală” este un vad duhovnicesc menit să lege viața socială și culturală de biserică, să strămute prestolul ei sacru în mijlocul vieții.

ART. 2. Membrii societății „Casa Culturală” își vor da silința să-și clădească, sau să închirieze un local corespunzător ca centru de întrunire și de manifestare a lor.

ART. 4. Patronul „Casei Culturale” este I. P. S. Sa Arhiepiscopul și Mitropolitul Dr. Nicolae Bălan din Sibiu.

ART. 3. Scopul „Casei Culturale” este:

- a) pregătirea membrilor ei pentru a putea contribui la îmbunătățirea stării religioase, morale, culturale, sociale, economice și sanitare din parohie și pentru a înălțura relele și neajunsurile vieții.

- b) Membrii „Casei Culturale” recunosc învățătura bisericii ortodoxe ca normă a vieții individuale, familiare și obștești spre dobândirea fericirii vremelnice și veșnice.

##### Cap. II. Mijloacele „Casei Culturale”

ART. 5. Mijloacele pentru atingerea scopului urmărit de „Casa Culturală”, sunt:

1. Cultivarea tuturor mijloacelor oferite de biserică pentru promovarea vieții creștinești și românești a membrilor.
2. Respectarea repausului duminecal și întrebuințarea lui conform prevederilor din aceste statute.
3. Participarea la misiunile populare.
4. Aranjarea de „cifiri biblice” sub conducerea preotului.
5. Participarea la pelerinaje și procesiuni bisericești.
6. Păstrarea obiceiurilor religioase.
7. Desvoltarea dragostei și alipirii celei lucrătoare față de biserică și de întreprinderile ei.
8. Încurajarea străduințelor societății Sfântul Gheorghe, Oastea Domnului, Reuniunea femeilor și „Anastasia Șaguna”.
9. A premerge cu exemplu bun înaintea tineretului, cum trebuie să se comporte în viața bisericească.
10. A nu întrebuința vorbe de ocară și a se feri de injurături și sudălmii.
11. A sprijini acțiunile pentru ocrotirea orfanilor, văduvelor, săracilor și a celor neputincioși.
12. A ridica nivelul vieții morale din sat și a sprijini pe cei vițioși și scâpătați să se îndrepteze.
13. Pe cei înstrăinați de credință și de biserică a-i readuce în sânul comunității prin arătarea de bunăvoință, sfat și iertare.
14. A institui un sfat al păcii pentru aplanarea neînțelegerilor și a pricinilor de

orice fel dintre membrii societății, cu ocrotirea proceselor costisitoare. Funcționarea sfatului păcii este reglementată prin normativul special, pe care-l dăm la sfârșitul acestor statute.

15. A discuta împreună căile pentru întărirea simțământului național și patriotic.

16. A discuta și a găsi căile pentru îndeplinirea cu conștiințositate a datorințelor cetățenești.

17. A da sprijin efectiv organelor de stat ca să-și poată îndeplini datorințele lor oficiale în interesul locuitorilor și al bineului obștesc.

18. A sprijini acțiunile obștești pentru promovarea păcii și a bunei înțelegeri între locuitorii satului de orice nație și lege.

19. A sprijini școala, pe învățători și societățile de cultură.

20. A sprijini acțiunile pentru îmbunătățirea stării economice, ramii de industrie casnică, procurarea de unelte economice perfecționate, îmbunătățirea raselor de vite și de animale domestice, încurajarea pomăritului, albinăritului, prăsirea viermilor de mătase etc. potrivit condițiilor pământului și îndeletnicirii locuitorilor, luând avizul experților și binefăcătorilor poporului.

21. Prestarea de lucrări în comun și în mod gratuit pentru ajutorarea celor lipsiți și nevoiași, a orfanilor și văduvelor de război, precum și a invalizilor din localitate.

22. Sprijinirea acțiunilor eparhiale pentru părarea Biserecii, a slujitorilor și așezămintelor ei.

23. Organizarea unei biblioteci și procurarea de ziar în „Casa Culturală”

ca să devie o clinică spirituală pentru luminarea minții și zidirea sufletească a membrilor.

24. Păstrarea solidarității sătenilor și potolirea învrăbirilor interne, eliminarea propagandelor politice și sectare printre membrii „Casei Culturale”.

25. Prăznuirea zilei Eroilor, și a celorlalte sărbători naționale.

26. Combaterea plăgii alcoolismului și a plăgilor morale: concubinaj, divorț, părăsirea copiilor, neascultarea de părinți.

27. Combaterea furtului, jafului și a păgubirii avutului obștesc.

28. Îngrijirea de plantații pe stradă, în cimitir, pe drumuri și teren public.

29. Participarea la serbarea popilor și a paserilor, și organizarea acestora în fiecare an în comună.

30. Ținerea în bună rânduială a Casei culturale și înzestrarea ei cu cele necesare pentru întruniri zilnice și festivități publice, precum și adăpostirea bibliotecilor populare, chiar dacă aceste biblioteci au fost înființate de alte societăți [Astra etc.] culturale.

31. Casa culturală, în sfârșit găzduind înțelegere și sprijin va putea înființa bancă populară, tovarășie agricolă, pentru procurarea de unelte, societate de consum, societate pentru valorizarea produselor agricole, fanfără, trupă de teatru de diletanți, cursuri pentru analfabeți, societate de pompieri, de sport și de excursiuni, cămin pentru neputincioși, infirmerie, baie populară, atelier pentru industria casnică, școală de gospodărie casnică etc.

32. Membrii „Casei Culturale” sprijinesc acțiunea Cooperativei sanitare „Sănătatea neamului”.



stece sau să-i contopească. Relația crează o unitate în varietate.

Vom avea în noi Viața prin excelență, pe Dumnezeu, sau noi vom fi în Viață, în Dumnezeu. Cuvântul românesc *în-viere* exprimă acest fapt mai bine ca termenul corespunzător din toate graiurile. Celelalte popoare latine zic *resurrectio*—*ridicare din nou*, Nemții zic *Auferstehung*, cari traduc exact termenul grecesc *anastasis*. Aceste cuvinte nu exprimă decât scularea celui ce-a murit pentru o repetare a vieții. Cuvântul *în-viere* însă e străin, în etimologia lui, de ideea repetiției. El exprimă intrarea în viața cea adevărată, dându-ne să înțelegem că existența noastră de aici încă nu e viață, (Iisus zice tânărului bogat: «De vrei să intri în viață».) *In-vierea*, în sensul românesc al cuvântului, pune accentul pe *Viață* ca Evanghelistul Ioan. Descoperim aici o miraculoasă identitate între creștinismul românesc și duhul ioaneic («Cel ce are pe Fiul are Viața» Ioan 5, 12. *In-vierea* este așezarea lângă «râul Vieții» și hrănirea din «pomul Vieții», adică din Dumnezeu-Omul Apoc. 22).

*In-vierea* fiind sălășluirea celor vrednici în Viață, în plenitudinea existenței divine, dar totodată descoperirea întregului sens, sau a tuturor sensurilor ei, coincide în chip necesar cu Judecata din urmă și supremă. Căci descoperirea înțelesului deplin al existenței, înseamnă și o judecare la lumina celui înțeles a existenței noastre de până atunci, a existenței pământești. Totul se va lumina deplin la Judecata din urmă, totul se va înțelege, ce este și ce-a fost. Se va lumina fiecare din pașii noștri pământești și întreaga traiectorie a vieții de aici. Ni se va descoperi și vom înțelege atunci cât de rea sau cât de bună a fost una sau alta din faptele noastre pământești sau întreaga viață de aici. Dacă în cursul vieții pământești ne dăm seama mai puțin deplin de valoarea, de repercursiunile, de rațiunea unei fapte bune și ne hotărâm pentru ea mai mult din credință și din ascultare de Dumnezeu, atunci o vom înțelege din marele ansamblu cosmic sau istoric în care s'a încadrat, din temeiurile adânci din cari s'a impus și înțelegerea aceasta va spori în noi însuși «răsplata», adică

fericirea pentru săvârșirea ei. Iar raționamentele perverse cari au sprijinit săvârșirea faptelor ticăloase, acoperind adevărata lor calitate, se vor topi la lumina acelei descoperiri a tuturor și a deplinelor înțelesuri ale lumii și vieții, dând la iveală vastele și profundele urmări distrugătoare și temeiurile de răutate ale faptelor păcătoase.

Astfel în-vierea, ca sălășluire în plenitudinea Vieții, ca revărsare a Vieții necreate peste faptele capabile de această fericire, este în chip firesc împreună cu Judecata ultimă, cu aprecierea supremă a vieții pământești și cu decretarea sorții definitive a fiecăruia, ca să nu se mai aștepte în această privință nimic dela viitor.

Dar intrarea în Viață înseamnă urcarea treptei celei mai înalte, care ne trece din ceea ce-i trecător și de sub forța creaturității, în zona netrecătoare a eternității. Ca să ajungem acolo trebuie să mai urcăm însă și alte trepte. Trebuie să înaintăm în lumina pe care o proiectează Viața departe în jurul ei, încă de când suntem pe pământ. Pentru a putea pătrunde în sânul Vieții, trebuie să ne obișnuim ființa cu ea încă de aici. Ni se cere, cu alte cuvinte, împlinirea anumitor condiții în petrecerea noastră pământească. Iisus îi spune tânărului bogat: «De vrei să intri în Viață, ține poruncile» (Mat. 19, 17). Apostolul Ioan zice: «Noi știm că ne-am strămutat din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubeste pe fratele său, rămâne întru moarte» (I Ioan 3, 14).

În cuvintele Sf. Apostol Ioan nu numai că ni se înfățișează condiția pe care trebuie să o împlinim pentru a ajunge la în-viere, ci se arată clar, ceea ce spuneam mai înainte, că «intrarea în viață» trebuie să înceapă de aici. Iar în Apocalipsă această «intrare în viață», care are loc în cursul existenței pământești, e numită chiar *înviere* și anume *prima înviere*, spre deosebire de intrarea la Viața deplină, care e numită a doua *în-viere* sau *în-vierea* ultimă (cap. 20, 6).

*In-vierea* din ziua de apoi nu este așadar un fenomen produs de Dumnezeu ca un *Deus ex machina*, în chip exterior, ca să pună lumea în uimire cu puterea Lui de-a face lucruri ciudate. Ci ea va fi urmarea,

să zicem organică a învierii de aici, a înaintării noastre încă din cursul vieții pământești în regiunea Vieții, adică a Duhului, căci viața netrecătoare nu e cea a trupului, ci cea a Duhului, a întăririi duhului nostru în Duhul lui Dumnezeu. Cine a crescut cu spiritul, cine s'a consolidat în adâncimile duhului, cine a ajuns la prima intrare în Viață, adică la prima înviere, pe acela nu-l mai atinge «moartea a doua», dela Judecata din urmă, zice tot sf. Apostol Ioan (Apoc. 2, 11; 20, 6), căci moartea a doua se referă la duh, iar duhul aceluia e în Duhul lui Dumnezeu. Pe acela îl atinge numai moartea primă, cea dela sfârșitul vieții pământești, care se referă la trup.

Cum dobândim «învierea cea dintâi»? Păzind poruncile, spune Mântuitorul. Dacă am vrea să concentrăm cuprinsul acestor porunci, am putea spune că două lucruri se cer pentru învierea cea dintâi și deci și pentru cea de-a doua: *omorârea poftelor și a patimilor și iubirea de frați*. Între ele este o strânsă legătură, căci prin pofte și patimi se manifestă egoismul, iar omorârea egoismului face loc iubirii de frați. Deaceia apostolul Pavel poate numi odată drept condiție a dobândirii «Vieții» primăria «morții lui Iisus în trup» (II Cor. 4, 10), iar apostolul Ioan poate vedea această condiție în iubirea de frați (I Ioan 3, 14), cu toate că fiecare din acești apostoli își alternează altele poziții. (Pavel: «De nu am dragoste, nimica nu sunt»; Ioan: «Lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac» (I Ioan 2, 17).

Condiția învierii celei dintâi este, cu alte cuvinte, moartea ascetică și dragostea. Moartea ascetică înseamnă suprimarea poftelor și a patimilor egoiste, prin acte voite și prin suportarea de bunăvoie a suferințelor aduse de împrejurări. Ele culminează în moartea trupului, propriu zisă, care e cu atât mai mult mijloc de trecere la învierea cea de-a doua, cu cât e suportată mai mult pentru Hristos. Moartea ascetică e mijloc de trecere la învierea cea dintâi, iar moartea *martirică* e mijlocul excelent de trecere la învierea cea de-a doua.

Dar condiția desăvârșită este dragostea de frați. Moartea ascetică e

numai o lucrare de curățire a drumului iubirii. În zadar omori poftele din tine. Dacă nu o faci pentru a ajunge la dragostea de frați, ai omorât deodată cu ele și viața din tine. Și omorând viața din tine, ai omorât capacitatea de-a te împărtăși de Viața veșnică. Cine nu mai are nici o poftă de viață, nu mai primește nici Viața veșnică. Sunt distruse în el toate rezorturile; acela respinge și Viața într-o supremă scârbă de existență.

În dragostea de frați simțim gălăind Viața, o viață superioară celei egoiste și pătimase. Prin ea se sporește viața în fiecare dintre cei ce se iubesc. Și ea este o revelare parțială și anticipată a Vieții depline și veșnice. Cine nu mai simte dragostea de om, să știe că e pe marginea morții veșnice. De nimic nu trebuie să ne ferim atât de mult ca de lipsa de dragoste și nimic nu trebuie să cultivăm atât de stăruitor, ca dragostea de om. Aceasta e calea spre în-viere, aceasta e Viața.

Praznicul Paștilor dându-ne ocazia să medităm asupra învierii noastre, să ne fie cel mai însemnat prilej de desprindere în dragostea de frați. Și împrejurările în cari cad aceste Paști ne dau multe prilejuri de-a ne deprinde în această dragoste. Li avem pe cei săraci, pe refugiați, în mijlocul nostru. Să-i primim, căci prin ei primim pe Hristos, primim Viața.

D. STĂNILOAE

Citiți și răspândiți

## Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Director: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 900.

### Cap. III. Averea Casei culturale

ART. 6. Averea „Casei Culturale” constă din:

1. Contribuțiile membrilor fondatori.
2. Contribuțiile anuale ale membrilor.
3. Venitul realizat dela serbări publice
4. Subvențiile dela parohie, comună, autorități și daniile dela particulari.

### Cap. IV. Membrii Casei culturale

ART. 7. Membrii Casei culturale sunt:

1. I. P. S. mitropolit Nicolae, patronul „Casei Culturale”.
2. Fondatori, cari achită odată pentru todeauna o sumă, stabilită de adunarea generală.
3. Ordinari cari achită cotizația anuală.
4. Ajutători, toți membrii societății Sfântul Gheorghe, Oastea Domnului, Reuniunea femeilor, „Anastasia Șaguna”, cu taxe benevole.
5. Onorari, pe care adunarea generală îi numește pentru vrednicia lor, câștigată în orice chip pentru binele „Casei Culturale”.

ART. 8. Adunarea generală la propunerea sfatului „Casei Culturale” poate admite între membrii ajutători și locuitori de altă credință și limbă, cari se identifică cu scopurile „Casei Culturale”.

ART. 9. Membrii fondatori, ordinari și onorari, au dreptul de a alege și a fi aleși în sfatul „Casei Culturale” și a se împărtăși de binefacerile așezămintelor înființate de „Casa Culturală”. Membrii ajutători încă pot beneficia de foloasele „Casei Culturale” fără a avea dreptul de a fi aleși la conducere și fără drept de vot.

ART. 11. Celce nu e în rând cu plățile către „Casa Culturală” își pierde dreptul de vot.

ART. 11. Reprezentanții societății Sfântul Gheorghe, Oastea Domnului și Reuniunea femeilor și Anastasia Șaguna, participă la consfătuiri cu membrii „Casei Culturale”, când se tratează chestiuni de interes comun.

ART. 12. Calitatea de membru se perde prin condamnare pentru nelegiuiri și alte fapte înjositoare, concubinari, cei ce se lapădă de biserică și cari s'au dovedit că lucrează împotriva „Casei Culturale”.

### Cap. V. Conducerea

ART. 13. În fruntea „Casei Culturale” stă Sfatul compus din:

1. Preoții locului, iar președinte e conducătorul oficiului parohial pentru îndrumarea spirituală și culturală.
2. Învățătorii locali, notarul și medicul comunal, dacă aceștia sunt ortodocși.
3. Trei fruntași, recunoscuți ca oameni pașnici și înțelepți.
4. Un casier, un controlor și un administrator.

Președintele de drept al „Casei Culturale” și al Sfatului e parohul, care convoacă comitetul la ședință în fiecare lună și împreună chibzulește măsurile pentru bunul mers al „Casei Culturale”, aplanează divergențele dintre membri.

Despre fiecare ședință și obiectele dezbătute se ia proces verbal, se comunică celor în drept și la sfârșitul anului pregătește raportul către Adunarea generală. Acest raport cu deciziunile Adunării generale se transpune oficiului protopopesc, iar

acesta le așterne Consiliului arhiepiscopesc.

ART. 14. Membrii comitetului se aleg pe 3 ani în adunarea generală.

Persoanele cu diplomă și cu rosturi culturale—administrative vor fi totdeauna preferate dându-li-se onoarea de a lucra la conducerea „Casei Culturale” împreună cu fruntașii satului.

ART. 15. Administratorul se îngrijește de ținerea în rândul a „Casei Culturale”, ca să fie deschisă, la dispoziția membrilor încălzită, aerisită și supraveghează ordinea de casă, la orele anunțate din zi și de peste săptămână. Supraveghează pe servitorul „Casei Culturale”, angajat pentru serviciile necesare.

ART. 16. În „Casa Culturală” nu se permite jocul de cărți și beutura, lărmuirea. Celce nu păstrează ordinea de casă, va fi îndepărtat și raportat Sfatului.

### Cap. VI. Adunarea generală

ART. 17. Adunarea generală a „Casei Culturale” se întrunește odată pe an, în luna Ianuarie. Se convoacă de către Sfat cu 15 zile înainte de întrunire. Desbate raportul Sfatului asupra gestiunii anuale, controlează averea, cheltuielile, dă descărcare Sfatului, discută și decide asupra propunerilor Sfatului și ale membrilor cu privire la bunul mers al „Casei Culturale”. Stabilește taxele pentru membrii fondatori și pentru membrii activi.

Alege membrii onorari.

Adunări extraordinare se pot convoca și altădată, la cererea în scris a unei treimi din numărul membrilor „Casei Culturale”.

În adunările generale și extraordinare nu se pot discuta chestiuni cari nu sunt

prevăzute în Statute sau pe care acestea le opresc.

### Cap. VII. Supravegherea

ART. 18. Protopopul concernat este Inspectorul oficial al „Caselor Culturale” din parohiile protopoplatului, în calitate de delegat al Consiliului Arhiepiscopesc.

Despre activitatea „Caselor Culturale”, protopopul va face raport adunării protopopești. Acest raport se va transpune Consiliului Arhiepiscopesc.

ART. 18. Forul suprem al „Caselor Culturale” este Consiliul Arhiepiscopesc, Secția culturală. Acesta stabilește legăturile cu societățile culturale, recunoscute de stat și cu organele Ministerului Instrucțiunii, legăturile de colaborare și de participare la opera de culturalizare a satelor cu ajutorul „Casei Culturale”.

### Cap. VIII. Dispoziții tranzitorii

ART. 20. Toate „Casele Culturale” instalate în edificiile fostelor școli confesionale, precum și cele înființate sau închiriate de către organele bisericești, sunt obligate dela data aprobării și promulgării prezentelor Statute a se conforma dispozițiilor lor.

ART. 21. Asupra averii „Casei Culturale”, în caz de dizolvare e competentă Adunarea generală locală, ca for prim, precum și Consiliul arhiepiscopesc. Aceste Statute au fost prezentate Adunării eparhiale din sesiunea anului 1944 spre aprobare.

**Frica nu micșorează primejdia, curajul însă, bine întrebuințat, da! În caz de bombardamente fiți curajoși. E o ținută de demnitate personală, profitabilă tuturor.**



# Scrisoare pascală către un frate

«Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte  
călcând și celor din mormânturi viață dându-le».

Iartă-mă că mă încumet să-ți scriu, eu, cel mai nevrednic slujitor al Domnului, dar ochii tăi tulburi și grei de nesomn, inima ta fierbinte de jarul neliniștei, m'au făcut să uit tot ce ne-ar putea despărți, și să îndrăznesc a te numi frate. Nu te supăra de îndrăzneala mea, ci primește cuvintele mele de iubire caldă ca pe un buchet alb de violele, ca pe un dar de Paști, cules din grădina inimii mele. Primește-le și nu le disprețui, ci consideră-le în ceasurile grele de acum, omagiul cel mai scump al unei prietenii pe care nici porțile iadului nu o vor sfărâma.

Aș vrea să fiu aproape de tine, să-ți șterg cu batista fruntea asudată, să-ți netezesc cu mână prietenească crețurile frunții și să-ți alung cu un cuvânt bun, cu un cuvânt miraculos de bun norii de presimțiri care-ți apasă pleoapele. O rază de lumină din ochii tăi mi-ar mângâia sufletul, un surâs de pe buzele tale ar înveseli și ingerii din cer.

Dece ești trist, fratele meu? Oare ai uitat înfiorările dulci ale ceasului de taină al Vecerniei? Oare au slăbit aripile duhului cutremurat de înălțimile pathosului epiciclic al sf. Liturghiei? Nu-ți răsună și acum în suflet feroarea eternei invocații «și cerem și ne rugăm și ne cucerim: Trimite Duhul Tău cel Sfânt peste noi și peste aceste daruri ce sunt puse înainte?» Oare nu s'a făcut duhul tău și trupul tău lăcaș al Sf. Duh după atâtea prilejuri festive sau duminecile? Oare tainica ta mărturisire «Noi care pe Heruvimi cu taină închipuim și făcătoare de viață Treimi, întreit sfântă cântare aducem», cui ai făcut-o? N'ai simțit niciodată ușurarea adâncă pe care o aduc celui ce slujește cu frică de Dumnezeu cuvintele «Toată grija cea lumească acum să o lepădăm?» Zadarnică era închinarea ta când ziceai: «Iubite-voi, Doamne, virtutea mea, Domnul este întărirea, scăparea și Mântuitorul meu?» Se poate să nu fi avut nici un rost în viața ta tot ce ai mărturisit din fața sfântului prestol? Se poate ca viața ta să fi fost o minciună și toată atitudinea ta o atitudine de înșelător?

O, nu-mi vine să cred acest lucru, iubitorul meu! Nici când n'aș vrea să cred asemenea lucru! Ar fi prea groaznic, prea nedemn de tine. Pentru ce ești trist, fratele meu? Oare nu suntem noi «economii» tainelor lui Dumnezeu, chemați să-l mărturisim pe

El înaintea oamenilor? Oare nu aceasta este misiunea noastră? Atunci pentru ce ești trist fratele meu?

Sunt în lume căi și căi. Unele sunt drumuri ale vieții, altele sunt drumuri de destin, unele sunt căi ale nevoii pământești, altele sunt misiuni cerești. Pentru a bători căile vieții și a ajunge la bun sfârșit se cer aptitudini; pentru a-ți însuși darul unei misiuni se cere vocație. Vocația nu este decât descifrarea destinului tău pe linia unei misiuni. În primul rând vocația este chemare de sus, este un fel de predestinare, este elanul spre veșnicia care pălpăie în inima oricărei ființe. Dar nu este un elan absolut, anularea al libertății umane. Vocația devine un act de conștiință, se realizează abia prin decizie. Vocația devine destin și implicit misiune numai dacă ești capabil să iei o decizie existențială.

A-ți realiza o vocație este egal cu a accepta povara unui destin care te depășește prin perspectivele majore ale unei misiuni. A-ți realiza o vocație este egal cu a lua o atitudine definitivă în fața Absolutului: Cu Absolutul sau împotriva lui.

Reiner Maria Rilke, în celebrele sale «Scrisori către un poet tânăr» stabilește o normă valabilă pentru toți cei ce-și aleg calea unei misiuni: Înainte de a-ți alege calea grea a poeziei, zice Rilke, către tânărul novice «întreabă-te: Ași fi în stare să mor, dacă n'aș mai avea puțină să scriu»? Aceste cuvinte întăresc tragicul paradox că: drumul spre eternitate, trece prin moarte, pe când drumul spre moarte trece prin viață. Eternitatea sau moartea sunt punctul terminus al oricărei desfășurări de viață.

Am făcut aceste digresii poate cam savante, dar nu fără rost, pentru că să-ți dai seama, dacă nu ți-ai dat până acum, că drumul pe care ai mers tu cu atâta încredere până acum, drumul acesta pe care parc'ai început să mergi cu pas mai nesigur, este un drum imperial, un drum de riscuri și de sublim. E drumul marilor poeți, e drumul marilor călăuzitori ai lumii, e drumul cu frumuseți și înălțimi cosmice al tuturor misiunilor, care au făurit istoria, coborând eternitatea în sufletele omenești. Din vraja de foc a acestor misionari ai Veșnicului s'a săturat lumea flămandă de duh, s'au uns cu untdelemnul tămăduirii ranele omenești și s'a acoperit cu giulgiul alb al purificării goliciunea mizeriei

umane. O, fratele meu, tristul meu frate, ai putea tu renunța atât de ușor la favoarea divină a misiunii tale?

Te întrebi poate uneori: Ce ar fi dacă n'aș mai fi? Dar eu te întreb: Ce mare lucru este a fi? Și mai ales: Cât prețuești calea vieții, atunci când ea îți cere cea mai groaznică decizie, să renunți la absolut? Nu-ți spun aceste lucruri pentru că nu le-ai ști și tu, pentru că nu le-ai fi predicat și tu altora, ci țin doar să ți-le reamintesc în acest ceas de taină și de impas, pentru că ele cuprind cel mai mare adevăr al acestei vieți.

Ridică-ți ochii în sus și privește-ți destinul în față, cu seninătate! Misiunea ta e mare, e înfricoșător de mare! Șerpuirile drumului tău trec dincolo de svârcolirile de blestem și sânge ale durerilor cosmice. Elanul tău nu poate fi mărginit de nici o putere omenească și de nici o uneltire demonică. Infruntă cutezător crucificarea, calcă biruitoare spre moarte, căci țelul tău e fără hotar; e limanul fără sfârșit al împărăției lui Dumnezeu! Tu ești mare, tu ești puternic, tu ești strălucitor ca un fulger în miez de noapte grea, pentru că nu-ți slujești ție, pentru că ești ispravnic al unei misiuni, pentru că ești robul lui Dumnezeu!

«Pre noi înșine și unul pre altul și toată viața noastră lui Hristos-Dumnezeu să o dăm!» Alungă-ți din inimă tristețea ta, frate, îmbrățișează-ți cu bărbăție destinul și calcă hotărât pe cărările misiunii la care ai fost trimis de Dumnezeu. Nu fi îngrijorat, căci îngrijorarea este a celor slabi, a celor ce trebuiesc întăriți, a celor mulți care slujesc vieții, a celor care trebuiesc mântuiți prin cuvântul tău, prin fapta ta, și dacă e nevoie prin sângele tău!

Nu te lăsa înspăimântat de nici un gând și nu te lăsa ispitit de tremurul cărnii, căci tremurul acesta spre moarte duce. Ci privește în sus spre nimbul de lumină al veșniciei, spre cerurile care s'au deschis în fața ochilor transfigurați ai marelui Arhidiacon Ștefan. Și zi senin și împăcat cu tine și cu Veșnicia suprema rugăciune: «Doamne, făcă-se voia Ta!»

Nu simți cum se smuncește în tine ca un șoim înălțat, ca un vulcan gata să izbucnească, dorul de infinit, setea de nemurire, mai aprigă și mai stăpânitoare decât orice pasiune omenească? Nu simți cum își caută sufletul cu brațe nevăzute cununa de jar a învierii? N'auzi cum cântă ingerii din cer troparul Invierii?

«Christos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând!» Hristos s'a făcut începutul vieții noastre ce-

lei adevărate, «Cale» a misiunii noastre biruitoare, pavază neînfrântă a destinului nostru fără zăgazuri și fără sfârșit. Atunci pentru ce ne-ar spăimânta jocul de umbre al nălucilor cosmice?

Acestea sunt cuvintele mele către sufletul tău trist, iubite frate. Dacă vrei primește-le, căci în ele arde dragostea și hotărârea mea cea dintâi și cea de pe urmă.

De încheiere îți fac urarea tradițională:

— Hristos a înviat!

Aș vrea ca în sufletul tău să răsară o mare nădejde. Aș vrea să te văd transfigurat de o credință înaltă cât un pisc de munte, și să te aud, în acest ceas suprem de neasemuită sărbătoare a biruinței Veșnicului răspunzându-mi din adâncul de mister și transcendență al ființei tale:

— Ca adevărat a înviat Hristos și pentru mine!

Al tău întru toate binevoitor:  
Fratele ABEL

## Din Proclamația către țară a dlui Mareșal Ion Antonescu, Conducătorul Statului

...Poporul român care nu aspiră decât la păstrarea ființei lui și la apărarea drepturilor sale, este lovit în numele civilizației pe care el niciodată n'a dezonorat-o.

O capitală, zidită cu truda veacurilor, în care fiecare cărmidă este un suflet, fiecare prag o jertfă, fiecare zid o închinare de suferință; Capitala noastră a fost lovită sălbatec în numele unei bătrâne civilizații.

Români, pentru această faptă care umilește în noi credința noastră de omeni și de drepturi; pentru această lovire nefolositoare în ceasul cel mai greu al istoriei noastre; pentru jefuirea nevinovată a bătrânilor, mamelor și copiilor, pentru pierderea căminelor noastre, — vă cer eu iertare, români, în locul cutropitorilor. Români, neamul nostru nu-și va pierde pentru această faptă lipsită de conștiință și onoare, nici credința în Dumnezeu, nici credința în dreptate.

Fiindcă neamul nostru știe că dreptatea nu este o făcărnicie goală, care sdrobește un întreg trecut, cu o faptă nedemnă.

De aceea, vă cer să păstrați neclintită bărbăția, neștirbită credința în Dumnezeuul nostru, neînduplecată hotărârea în drepturile noastre.

Adevăratele popoare nu-și scriu istoria în genunchi, ci cu fruntea în sus. Fiindcă civilizația lumii care a fost aici ofensată de oameni, pe care nu i-am ofensat niciodată, are mai mult decât oricând nevoie de unirea noastră.

Cu Dumnezeu înainte.

## Patimile și Învierea Neamului

— În poezia lui Nichifor Crainic —

Sufletul poetului Nichifor Crainic este rob de factorul divin și versul lui este fior de pioasă adorare, plin de cea mai dulce mângâiere. El și'n vis stă de vorbă cu Dumnezeu și ca el toți purtătorii străvechilor credințe. Acestui subtil sentiment religios îi dă expresie prin strofa:

„Și tu le'nășuri truda cea zilnică, velinfe  
Ce par multicolore fășii de curcubeu  
Și-i culci în mângâierea străvechilor credințe  
Prin care stau de vorbă, și'n vis cu Dumnezeu”.  
(Cămin rămas departe).

El adoră divinitatea, pentru că este desăvârșită, pe când umanul mărginit poartă în el o jale de morminte și'n această jale numai zâmbetul lui Dumnezeu din florile firii și ale virtuții îi inseninează zilele:

„Senine flori pe-o vale de morminte, —  
Prin voi ne fulgeră o clipă'n minte  
Eternul zâmbet al Dumnezeirii”.

(Arta și iubirea).

Vatră sfântă de fericire este și sufletul și țara, în care stăpânește Dumne-

zeu, căci iubirea dumnezească rodește solidaritatea frăției:

„Voevod lângă boier  
Și boier lângă țaran:  
Și mărirea din brocardul scump și greu  
Una sunt când stăpânește țara ta și Dumnezeu”.  
(Mădăstirea)

Cel cari trăiesc sub ploaia harului ceresc și luptă în aspră trudă pentru desăvârșirea chipului dumnezeesc din el, pentru a-l aduce la asemănarea cu Dumnezeu, sunt aceia, pe care-i îndrăgește cu totul sufletul său. Iar ei sunt frații lui de limbă și de lege:

„Tu inimă de flacăra, tresaltă!  
Ei trec mărirea în raza dimineții,  
De ropote vulește bolta'naltă,  
Și dăduie pământul luminat:  
Sânt mulți și sfinți și falnici ca profeții  
E însuși Dumnezeu multiplicat  
În frații mei, în faurii vieții”.

(Trudă)

De aceea cântă el atât de pasionat jarul credinței:

„Și peste măguri de ruine  
Acelaș crez vizionar  
Anină marile destine  
De-acelaș strop de jar”.

(Magit)

Și de aceea-l surâde atât de gingaș sufletul, ca un nor plâpând, când se poate răzima pe muntele de granit al dumnezeirii:

„Și fu clipă de surâs nemărginit  
Când, doborât de chin, s'a răzimat  
Un nor plâpând de-un munte de granit”.

(Sub curcubeu)

Căci elementul cel mai prețios al substanței umane este sufletul:

„În boabe de stele lumina e vin,  
Și dacă pământul e slăt și orb,  
Din vinul luminii mi-e sete să sorb  
Prietenii, eu pentru suflet închin”.

(Cântec Tragic)

Îl copleșește apoi fiorul iubirii de patrie, care geme de pătimirea fiilor ei:

„Prin noi răsuflă'n marile elanuri  
Tu gemi când sângerările ne dor;  
C'i'n vestejirea noastră dorm nolanuri  
De vieți ce-or înflori la vremea lor”.

(Patria)

Își iubeste cu patimă patria pentru vraja ei cubică și pentru frumusețea ei paradisiacă:

„Pășii încet, E ceasul când mistica nevoie  
De-a ne pleca genunchii ne cheamă'n dangăt calm.  
Văzduhul e-o mireasmă de smirnă și aloie.  
Iar vulețul pădurii se suie ca un psalm.  
Din aripi nevăzute cad freamăte desprins  
Și aburind în trista lumină de apus,  
Câmpiile par vaste jertfelnice aprinse  
Din care urcă fumul prinosului adus”.

(Vecernie)

Și-o iubeste pentru trecutul ei strălucit, contemplarea căruia îl face mai bun și pe el:

„Cu ecurile line  
Se coboară'n mine  
Sufletul străbun,  
Și mă face mai puternic,  
Mai cucernic. Și de mil de ori mai bun”.

(Mădăstirea).

Pentru eroismul fului săi buni, pentru dărzănia lor în luptă și pentru jertfelnicia Neamului în vreme de grea cumpănă:

„Când răsărit, înduioșată inima pe care-o am  
Peste vatra unei patrii, peste trupul unui neam,  
Sint adânc pe fericitii, cari în stralul vremii dorm  
Cum sporesc fluidu-acesta furtunos și enorm:  
Voevozi, popor și clerici  
Ce din prapuri de biserică  
Sfințiau fiamuri de războiu,  
Când iubirea de moșie și de lege și de noi  
Din ploști făcea eroi și ploști din eroi”.

(Mădăstirea)

Și cum duhul evlaviei creștine și al gloriei străbune sălășluiește în sfintele noastre mănăstiri, poetul dă glas invocației:

„Mădăstire, caib de aur al războinice istorii,  
Dă-ne sufletul din tine de evlavii și de glorie  
În puterea și'n credința darului pe care-l porți,  
Vor lupta cu noi alături miltoanele de morți!”

(Mădăstirea)

Dacă poetul are dispreț pentru „scan” Neamului:

„Și'n ceasul biruinței, în loc să-l dea răpus,  
S'au pomenit și scali cu el pe munte, sus”.

(Exploratorul)



## Unde vă este credința?

Aș vrea ca multe din gândurile pe cari le încretez în aceste rânduri să fie anahronice când vor vedea lumina tiparului. Azi, se pare, ziua nu povestește altei zile strălucirea ei și noaptea nu zvonește altei nopți tainele ei, ci fiecare zi desminte pe cea dinainte, fiecare noapte este mai densă, mai plină de beznă și înfiorare. Parcă nu mai există nici o stabilitate, afară de aceea a permanentei fluctuații, a permanentei tălăzuiri. E într'un fel expresia concretă a filosofiei heraclitene: totul curge, viața e o realitate fluidă și noi ne străduim să facem din ființa omenească o pastă moale care să se modeleze, fără rezistență, după toate schimbările eventuale ale vremii.

Citeam mai demult o caracterizare a omului modern, în care se spunea că mitul care îi domină viața este mișcarea variația pură, schimbarea pentru schimbare fără nici un sens. Omul modern nu se întreabă dacă mișcarea are un sens, nici nu vrea să știe în ce direcție se mișcă: el e robul clipei, vrea mereu alte și alte orizonturi, vrea să fie în permanentă agitație și să guste mereu senzații noi, cu simpla pasiune a celui ce nu caută nimic durabil, ci e îngrozit de statism, de anchilozare. Omul modern e un automat care vrea să se agite, să se afle în treabă, să fie târât de curent, fără zăre, fără lumină, fără rațiune. E un om care a rupt toate legăturile ce l plasau între anumite coordonate, a ieșit din matca tuturor tradițiilor, a dizolvat toate dimensiunile spirituale și a rămas ca o epavă pe valurile în furtună ale vieții: existența lui nu e altceva decât balansarea necontenită pe valurile fugătoare ale evenimentelor zilnice. O minge de fotbal care nu se simte bine când odihnește în plasă, ci când o alungă, fără sens, în direcții opuse, loviturile patimilor clocoținde, ce se urmăresc unele pe altele, ca limbile focului ce consumă în furia lor sate întregi.

E de altfel o consecință firească a procesului prin care a trecut omenirea dela Renaștere încoace. Dacă evul mediu a fost static, înghețat ca scheletul unei catedrale gotice, evul modern este evul devenirii. Nu al unei devenirii organice, nici al unui dinamism realizator, implinitor, ci al agitației pulverizatoare, al dinamismului dizolvant, al devenirii ce relativizează și duce spre negația pură. Axa evului mediu a fost credința. De aceea prima negație a evului modern a fost negația lui Hristos, negația lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu este unicul criteriu absolut al vieții omenești se înțelege că negația lui Dumnezeu înseamnă — fără nici o zăbavă — desaxarea vieții, aruncarea ei în brațele unui relativism incurabil. Odată ce Dumnezeu e înlăturat dela cârma vieții, totul e po-

sibil, orice nebunie e valabilă, orice utopie e un ideal, orice năzbâtie poate deveni un steag de luptă. Unde este criteriul care să-ți spună ce e rău și ce e bine, ce e adevărat și ce e fals, ce e normal și ce e monstruos, ce e uman și ce e bestial? Nicăiri.

Toate sunt bune, toate au pretenția de a corespunde necesității vieții omenești: nimic nu e imposibil, nimic nu e scrânteală, nimic nu e aiureală, de vreme ce trăim într'o lume de miragii iremediabile. Dispare unul apare altul, se stinge un foc de artificii se aprinde altul și așa la infinit gustăm „plăcerea” relativității absolute în care toate se disolvă, în care nu mai știm pentru ce trăim, ci știm numai că trăim (oare o știm și asta precis?), că ne mișcăm, că ne tulburăm și ne bucurăm, fără nici un alt sens.

Sunt în anumite bălciuri niște trenuri mici subterane; te duc cu o viteză mare prin bezna tunelului și la diverse cotituri îți răsar diferite momâi ce se aruncă spre tine gata să te înghită: urși fioroși cu labele întinse spre îmbrățișare, lupi cu rânjet de fiară turbată, schelete de morți ca niște spectre din altă lume ș. a. Călătorii tipă, se sperie, dar deabia scapi de o apariție, că alta îți atrage luarea aminte, până când în sfârșit ieși la lumină și răsufli ușurat, parcă trezit dintr'un coșmar. Aceasta este imaginea de bălci a vieții moderne, pradă unui coșmar, din bezna căruia nu știu când va răsbîi la lumină. Este bălciul vitezei, circul tragi-comic al unei societăți care nu mai are nici un principiu de stabilitate, decât instabilitatea însăși.

S'a început cu negația lui Dumnezeu și aceasta a însemnat — progresiv — negația oricărei ordini, oricărei rănduiri a vieții umane. Când se prăbușește stâlpul principal de susținere al unei catedrale, se prăbușesc neputincioși și ceilalți stâlpi și cu ei bolta și toată zidirea. Așa s'a întâmplat și cu societatea modernă: a înlăturat pe Dumnezeu s'au prăbușit toți stâlpii. Și în locul unei societăți organizate, a năvălit haosul, a rămas suverană negația. Să nu ne mirăm deci de procesul de dislocare, de pulverizare a vieții moderne: nihilismul e consecința firească a înlăturării lui Dumnezeu dela cârma lumii. Căci Dumnezeu nu există, ca să fie prezent numai în cer și absent pe pământ: El trebuie să fie deopotrivă stăpân și în cer și pe pământ. El vrea ca pământul să fie o copie de lumină a cerului. Dacă nu tindem spre cer ne destrămăm, ne distrugem, ne mâncăm pe noi înșine, ca insectele acelea ce-și devorează propriul trup.

Și totuși alături de permanența nepermanenței, de mitul nihilist al relativismului absolut, rămân fără posibilitate de a fi înlăturate, ca două piroane ce

sfășie carnea omenirii, alte permanențe nu mai puțin evidente: suferința fără mântuire și moartea. «Să negi, să negi totul», zice omul modern. Dar să îndrăznească cineva să nege moartea, ea care e negația totală, negația tuturor negațiilor omenești. De aceea în psihologia modernă se împreună în mod paradoxal sadismul — fruct al nihilismului — cu frica de moarte și de suferință. Aceasta e fatalitatea negației: de a fi supusă suferinții și morții. De aceea trădește sub teroarea neînțelegerii: omul modern ar da totul, e în stare să facă orice, numai să fie scutit de spectrul acesta ce-l îngrozește. Să fim sinceri: nu ni se întâmplă adesea să regretăm că nu avem posibilitatea de a ne travesti, de a deveni alții, de a apărea ceea ce n'am fost niciodată, numai și numai ca să salvăm această mizerabilă buclă de viață pe care vremea ne-o îmbrăie ca la câini? Ce n'am fi în stare să facem, numai să trăim, să nu fim întâmpinați de fața de groază și neînțelegere a morții? Nu este în această dovadă sigură că ne-am ancorat ființa numai și numai sub zărilor pământescului, vremelnice și — chiar dacă mai propovăduim — totuși „cele ce nu se văd”, cele veșnice, cele de dincolo de lume nu mai sunt pentru noi decât abstracții fără putere, viziuni fără farmec, fructe fără miez?

Da: am fost cuprinși și noi în valurile vremelnice și nu mai avem suficiență legătură cu Hristos spre a ne sustrage vijeliei și a pluti liniștiți spre țărmul sigur al mântuirii. Lumea de astăzi e ca o corabie pe care nepriceperea a scos-o din limanul liniștit al portului și a lăsat o pradă furtunii pe marea spumegândă a vremii.

Dar iată în furtuna veacului Iisus se apropie de noi — ucenicii Lui — și ne întreabă: „unde vă este credința”? (Luca 8, 25). Unde vă este credința, singura ancoră ce poate da putere și stabilitate corabiei în furtună? Unde vă este credința, singura flacără ce se suie până la cer și coboară cerul pe pământ? Unde vă este credința singura armură de care se sting toate meșteșugurile vrșmașului? Unde vă este credința, singura pârghie care răstoarnă și munții? Unde vă este credința prin care să nu vă tânguiți — ca niște nemernici — sub apăsarea vremilor ci să le înfrunțați și să le domoliți furia?

Da: înțeleg pe ucenicii cei dintru început că odată cu răstignirea și îngroparea Mea au crezut că totul s'a sfârșit, dar voi care știți că moartea nu se poate birui decât prin moarte, voi care ați văzut biruința învierii, de ce vă îndoiți, de ce vă spăimântați, de ce sunteți slabi? Sau n'ați învârfat nimic din crucificare și biruință, din moarte și înviere?

Ne găsim în fața unor grave perspective: dialectica negației își continuă calea. În fața ei nu trebuie să ne temem, ci să ne oțelim: nu trebuie să ne tânguim

ci să ne ridicăm dărzi, ca stânca neclintită în fața vijeliei. Să avem bărbăția de a privi lucrurile în față și de a le da răspunsul cuvenit. E vremea ca flăcările credinței să ne dogorească ființa cu așa putere încât să schimbe cursul vieții și să umple mormântul veacului de lumina necuprinsă a învierii... N'auziți în clocoțul vremii chemarea lui Iisus: „Unde vă este credința”? Gândește-te, iubite frate, ce vei răspunde, ce răspunzi acum, nu mâine, la această întrebare. Gândește-te cu cutremurare, sincer și fără ocolișuri... Ca nu cumva să rămâi fără răspuns în fața lui Dumnezeu...

Diacon N. MLADIN

## Bombardiere dușmane doborâte

— În București și la Ploiești —

Numeroase bombardiere anglo-americane au atacat în cursul zilei de 4 April 1944, București, pricinuind capitalei noastre pagube materiale și victime omenești.

Aviația de vânătoare româno-germană și artileria antiaeriană a izbucnit să doboare un mare număr de avioane dușmane.

După „Isprava” din capitală, anglo-nordamericani s'au hotărât să înlocască atacul din 1 August 1943 asupra Ploieștilor și a terenului petrolifer, (când, cum se știe, fusese nimicit aproape întreg convoiul de bombardiere), și în ziua de 5 April, în două valuri cam de câte 60 de bombardiere, s'au îndreptat spre Ploiești și regiunea petroliferă, cauzând și aici daune materiale și victime, mai ales de copii și femei.

Apărarea aeriană germano-română, bateriile noastre alături de vitejii aviatori și-au făcut iarăși, în mod strălucit, datoria doborând cel puțin a treia parte din avioanele atacătoare.

Anglo-americanii au pierdut, la aceste atacuri, cam 100 bombardiere cu patru motoare.

Iată unde a ajuns civilizația atât de lăudată a omenirii moderne: la uciderea în masă a copiilor, a femeilor, a oamenilor fără apărare. Conducătorii popoarelor de azi nu mai găsesc în suferința lor nici o piedecă în săvârșirea astorfel de orori. În războaiele din trecut cel puțin copiii și femeile erau cruțate. — Azi ne-am rostogolit din nou în cea mai groaznică barbarie.

Oamenii din toate țările cari mai păstrează în ei o scântie de conștiință ar trebui să strige din toate puterile, în fața acestor grozăvii, un hotărât: Desul! Altfel nu știm ce se va mai alege de toată omenirea.

Ce-a greșit neamul nostru față de Anglia și Statele unite ca să fie lovit atât de crunt într'o formă în care nu se poate apăra?

Ce-au greșit copiii și femeile ucise? Dumnezeu să ușureze marile dureri pricinuite în atâtea familii și să aducă lumea la sentimentul de pace, căci războiul a intrat în ultima fază de sălbătăcie.

Dacă el condamnă pe toți birnicii neputincioșii vreri!

„Și-am stat s'aleg poteca neputincioșiei vreri; Ducea în lume toate și toate nicăieri”.

(La răscrucă)

El admiră pe fiii cei mai buni ai Neamului:

„Te sui către mărire prin cei mai buni ai tăi Dar treptele suirii sunt trupuri de flăcăi”.

(Mater Dolorosa)

El slăvește jertfa lor nemuritoare:

„Dar va trăi nemuritor  
În viața celor fără număr  
Cine-a căzut purtând pe umăr

Povara tuturor  
(Agapă eroică)

El împletește laurii gloriei pentru Neamul nostru înfipt neclintit în solul danubio-carpatic, pe care nu l-au putut clăti milenarele năvăliri barbare:

„Dunăre, Dunăre, drum către larg,  
Valuri de valuri în goană se sparg,  
Neamuri de neamuri cu valul și vântul...  
Not — stăm cu doinele și cu pământul!”

(Cântecul Dunării)

El se închină smerit în fața giganticei țări sufletești a Neamului, care 'n pofida tuturor durerilor, stă semeț pe moșia-i daco-romană:

„Semeți rămânem și 'n pofida  
Durerii, stăm înfipt aici  
Ea face pustnici din voivoci

Din țara noastră Tebaida

Ca la un vechiu ospăț senin”.

(Agapă eroică)

El cântă 'n viers de odă măreția Neamului, care a înfruntat cu vrednicie nu numai năvala vrșmașilor, ci și uneltirile și trădările prietenilor răi:

„Istoria ți-aduce pe-acelaș vechiu făgaș  
Vrășmași fără de număr, prieteni ucigași”.

(Un cântec de-o zi)

El ferește Neamul, care dă eroi ie-gendari istoriei:

„Dar numai tu, tu vino în cea din urmă clipă  
Ca un vultur să-mi fâlfâie răcoare din aripă,  
Și vaieți 'n ecouri să spargi din stei în stei,  
Victorie, cântată de camarazii mei!”

(Soldat murind)

Dar când în locul victoriei binecuvântate i-s'arată Neamului robia blestemată, sufletul poetului simte amărăciunea morții:

„Ca mustul cu fructul ești una cu ea,  
Tu, moarte, geamăna mea.  
În carne te porti, în miez de creier te duc,  
Amarule, crudele suc”.

(Geamăna)

Plânge jalnic cu cei ce plâng în căsuțele durerilor de robie strivitoare:

„Cu tropare și podobit  
Faci popas într'un cătun,  
Sgriburit la gura sobei

Plângi cu robii

Moș-Crăciun,

Plângi încet! Stă la ulucă

Paznicul sub coif de fier

Și e 'n stare, Moș-Nălucă

Să te ducă

Prizonier!

(Moș-Crăciun)

Însoțește cu cântecul său elegiac tristul convoi al pribegilor:

„Și pornesc pribegii iară nevoita sorții poarnă.  
Fiecare pas 'naintă înapoi un gând întoarnă.  
Iar pe drumurile negre trec bătrâni și trec femei,  
Trec soldați cu steaguri rupte cum e inima din ei  
Țipă ostia sub cară, și sub volbura de ploate

Sgriburite se 'nconvoaie

Mame fără de copii

Și copiii fără mamă...

Peste veștede câmpii

Funigeli se destramă,

Vântu-alungă laolaltă vâlătuci de bălărit

Cu procesia pribegă. Unde-i visul ei dintâiu?

Înainte șerpuiește drumul fără căpătâiu”.

(Pe drumuri)

Doamne, câți din ei vor îngrășa cu trupul lor țărâna surghiunului:

„Dar când s'or întoarce, Doamne, fie-ți milă  
Când se vor întoarce veșnicele nume  
Ale celor cari s'au făcut argilă  
Și-i așteaptă totuși prunci, femei și mame  
Fie-ți milă, Doamne, că nemângăiați  
Cercetează zarea, speră și suspină  
Zile după zile, așteptând plecați  
Care nici odată n'au să mai revină”.

(Întorcerea)

Dar și'n întunerecul surghiunului îi ră sare o dără de lumină și un val de nădejde. E icoana făcătoare de minuni a Patriei, pe care fiecare pribeag o poartă cu stinjenie în inimă:

„O, tu n'ai rămas acolo unde cerul tău îl taie  
Dăre roșit de vâpale,

Pătrite îndurerată,

În altarele din inimi ești icoana încrustată

Cu șiroale

De durere

De durere, ca de ploaie, —

O icoană făcătoare de minuni;

Și tu va să ne aduni

Împrejurul tău ca'n jurul unor prea cistite moaște

Că minunea mântuirii din puterea ta va naște”.

(Pe drumuri)

Această icoană a Patriei din viul conștiinței va rodi minunea mântuirii, cu primăvara bucuriei, cu cântec, cu răs și cu lumină:

„Eu răs cu răsul plin ca rodu 'n clăt  
Și nesfârșit ca hohotul luminii  
Pe buze umede de vânt”.

(Glas din câmp)

O, vino iar, sfântă zi a mântuirii!

Prof. A. Nanu

Vrei tu, român adevărat,  
să te faci unealta dușmanului,  
ascultându-l șoaptele?



# BUCURIA INVIERII

De multe ori m'am gândit la minunata constelație a calendarului bisericesc: dela rânduiala complexă, care umple spațiul anului bisericesc, simbolizând întreaga economie a mântuirii și până la amănunțita rânduială a slujbei dela fiecare sărbătoare, indicând economia mântuirii în mic, centrul este Iisus Hristos. Toate sărbătorile, ale Mântuitorului și ale Măicii Domnului, împănate cu ale sfinților, formează un întreg, în care este prezent Iisus Mântuitorul, în cele trei oficii ale sale, în care a desăvârșit opera mântuirii.

Dintre toate sărbătorile, cea mai veche și cea mai mare este Învierea Domnului, în jurul căreia se mișcă tot anul bisericesc. Sărbătoarea Învierii, precedată de săptămâna Patimilor, reprezentând activitatea arhierescă a Mântuitorului, este centrul vieții Bisericii și tuturor praznicilor sale. Ceeace-i premerge este o pregătire, formând grupul de sărbători având ca centru Nașterea Domnului, reprezentând activitatea profetică a mântuitorului; ceeace urmează este o continuare, având ca centrul, Pogorârea Duhului Sfânt, reprezentând activitatea sa împărătească.

Praznicul cel mai mare al Ortodoxiei este Învierea. Cultul ortodox nu este de cât o expresie fidelă a dogmei ortodoxe, la baza căreia stă Învierea, ca cea mai mare minune a Mântuitorului. „Dacă Hristos n'a înviat, zadarnică este propoveduirea noastră, zadarnică este și credința noastră” (I Cor. 15, 14) spune marele apostol Pavel. Într'adevăr ce-ar fi, nu numai Ortodoxia, dar întreg creștinismul, fără Înviere? Ori cât de frumoasă este doctrina și orcât de cutremurătoare sunt patimile lui Hristos, fără Înviere s'ar fi prăbușit robustul său optimism și sănătoasă-i certitudine, într'o decepție, incertitudine și nirvană neputincioasă. Ca edificare este destul să amintim exemplul sf. apostoli.

Învierea lui Hristos a transformat pe ucenicii săi din cei mai timizi și fricoși oameni, în cei mai îndrăzneți propoveditori. Certitudinea și bucuria Învierii l-a scos din îndoială și din decepția în care căzuseră după prinderea și răstignirea lui Iisus. De unde la început sânt foarte ulmiți când aud de Învierea lui Iisus, întrucât nu se așteptau de loc, iar când îl văd, nu-l recunosc, sânt speriați, după multe probe palpabile (ei s'au îndoit și pentru noi cei de azi; noi ne mai având motiv de îndoială, ci de credință) convinși apoi că Hristos cu adevărat a înviat, o schimbare extraordinară s'a petrecut cu el: din oameni fricoși devin de o îndrăzneală supra omenescă și gata să înfrunte orice prigoană și jertfă.

Învierea înseamnă înainte de toate bucurie. Bucuria triumfului vieții asupra morții, certitudine, credință, cel mai deplin optimism în eficacitatea jertfelor că forțele binelui vor învinge pe ale răului. Să luăm aminte pentru vremurile de astăzi. Deaceia bucuria și lumina Învierii luminează și transfigurează toată viața Bis. ortodoxe. Ascultați cu atenție înnoiașii praznicului. Centrul vieții și al lumii rămâne Hristos, prin a cărui întrupare, moarte pe cruce, „dar mai ales prin actul de înscunare și de desăvârșire al operii Sale mântuitoare, Învierea, a mântuit omul, l-a transformat, iar prin om întreg cosmosul. Aceasta alcătuiește sâmburele mentalității și concepției Bisericii răsăritene.” (N. Arseniev: Biserica răsăriteană, pag. 15). Ortodoxia partea ei cea bună și-a ales.

Adevărul unul singur este, Hristos unul singur este, dar interpretările sânt numeroase, Marile confesiuni creștine sânt forme de experiență creștină, verificate de istorie, ieșite din interpretarea aceluiași adevăr. Căci „este un adevăr recunoscut că, în ce privește viața creștină, fiecare individ o realizează după modul său personal, deosebit de modurile altor persoane, conform legii varietății însușirilor naturale, puse de Dumnezeu în făptură, și conform darurilor supranaturale revărsate de Duhul Sfânt după varietatea acestor însușiri naturale.” (N. Crainic: Ortodoxia românească ca funcțiune europ. Gândirea, Ian, 1944).

Acelaș lucru se poate spune despre rase și neamuri care, înfățișează diferite moduri de a o realiza” și despre grupuri mai mari. Astfel din cele două naturi din persoana Mântuitorului lumea catolică iubește mai mult umanitatea, pe când lumea ortodoxă, dimpotrivă, divinitatea. Catolicii au predilecție pentru Iisus Răstignit, pentru suferințele umanității Sale. Deaceia Sergiu Bulgakov, căutând specificul misticei ortodoxe și celei catolice, cu dreptate spune că a fi răstignit cu El (Hristos), trăind cu el patima și crucea, este poate ceeace-l mai esențial în mistica romano-catolică, ce se caracterizează prin stigmatizări, prin drumul crucii, prin cultul celor cinci răni, etc. (Ortodoxia, pag. 191)

De bună seamă că și Ortodoxia pune crucea înaintea Învierii și nu nesocotește sau diminuează suferința și patima lui Hristos pentru păcatul lumii. Patima Mântuitorului este sfântă pentru întreaga creștinătate și lumea ortodoxă o prețuiește la fel. Dogma ortodoxă este trăită adevărat. Cultul ortodox, unind în mod desăvârșit culmile inspirației creștine artistice și spirituale a celor mai de seamă genii din patristica ortodoxă, excelează nu numai prin aceea că simbolizează frumusețea neasemuită a lumii spirituale, dar și prin aceea că e o trăire adevărată a evenimentelor sărbătorite, iar nu numai o simplă pomenire a lor într'o desăvârșită formă artistică. În înțelesul acesta săptămâna Patimilor, cu denile acelea răscolitoare de suflet, culminând cu Vinerea cea mare, când se consumă cea mai mare dramă, când plâng creștinii și parcă tot cosmosul plânge, cuprinde tot ce are mai vibrator sufletul și pietatea ortodoxă. Și totuși nu chipul lui Hristos cel răstignit a intrat și-a pus stăpânire pe sufletul lumii ortodoxe, ci Hristos cel înviat. Rănila Fiului spânzurat pe cruce și lacrimile mamei Fecioare le acoperă cu flori. Hristos cel răstignit și îngropat înviază, iar lacrimile Sf. Fecioare și desnădejdea ucenicilor se transformă în bucurie.

Deaceia bucuria Învierii predomină în Ortodoxie, fiind triumful vieții asupra morții. Creștinismul nu e negația vieții, nici pentru un singur individ, nici pentru un popor, întrucât Hristos a venit ca lumea „viață să aibă și mai multă să aibă” și (Ioan 10, 10), suferința deci nu e scop al vieții și prin biruința binele ce o așteaptă la capăt, primește un deosebit înțeles. Bucuria biruinței îi uscă lacrima și urma. Bucuria legendarului meșter Manole de a fi văzut zidurile pe picioare și apoi mănăstirea gata, l-a mângâiat inima pentru jertfa soției sale în ele.

Învierea întregine în luptă societatea creștină, netezind și luminând cărarea spre steaua biruinței, în orice progres, care înțește îmbunătățirea vieții spirituale. Învierea e izvorul de unde tășnește credința în divinitatea lui Iisus, ea alimentează elanul și fosta combativă a comunității creștine, ea susține pe credincioși în momente de grea încercare, ea înlesnește creștinismului ascensiunea și-i asigură biruința.” (St. Diamandi, Fiul lui Dumnezeu, vol 3 pag. 350).

Aceasta este pedagogia Învierii. Cât de creștinesc este strigătul Mareșalului Conducător, când ne îndeamnă să credem cu tărie că, după drumul crucii și al suferinții poporul român, vine și Învierea. După răstignire trebuie să urmeze Învierea.

Di prof. N. Crainic remarcase într'unul din frumoasele d-sale esee o caracteristică a cântecului românesc. Pornește trist și trăgănat pe coarda d'uoasă a unei doine, arătând starea de plâng, asuprit și „sărac în țară săracă” în care apăsătorii au adus pe acest popor, lăsându-i numai ochii să plângă și inima ca să jalească. Dar cântecul nu termină în starea aceasta plângărească și pasivă, denotând o atitudine fatalistă. Deodată cântecul se răsucesce într'un iureș năvalnic de accente vesele în ritmul iute al unei sărbe sau învârtite, arătând că nu se vrea starea aceasta a suferinței, ci țintește cu ultima energie în nădejdea unei situații mai bune, spre bu-

curia Învierii. Neamul nostru a crezut și crede cu încăpățănare și în Învierea lui Hristos, și în Învierea sa.

Nu vrem să spunem că dintre toate popoarele ortodoxe, cel român ar fi realizat cel mai bine Ortodoxia, cum fac rușii, care circumscriu Ortodoxia numai la poporul rus, dar este un adevăr indiscutabil că „etnicitatea noastră e pătrunsă de duhul ortodox până la fuziunea intimă a corpului cu sufletul de care este impregnat” (N. Crainic). În sufletul poporului românesc se oglindește perfect această bucurie a Învierii. Ceeace dă în mod deosebit farmec Învierii este și faptul că ea cade și primăvara, când înviază întreaga natură din somnul cel de moarte al iernei, fapt care contribuie încă la înțelegerea Învierii. Cel care trăiește în mijlocul satului românesc, vede cu câtă transfigurare se pregătește și așteaptă Învierea, nu numai cu cozonaci și mese copioase, — la cât a redus orașul marile prasnice bisericești, ci cu întreaga lui viață sufletească. Postul Păresimilor este un timp într'adevăr de pregătire, care sfârșește cu spovedanie și împărtășire. Dacă n'au putut ori n'au fost vrednici să se împărtășească de mai multe ori pe an, țin cu tot dinadinsul ca să fie vrednici măcar de sf. Paști. Toată viața satului este orientată ca spre un „punctus terminus” spre sărbătoarea cea mare a Învierii. Dacă se înnoiește cineva cu de ale îmbrăcăminte, apoi numai la Paști le îmbracă pentru întâia dată. Fata tot anul mlgălește poate la niște flori pe iie, pe care vrea să o dea gata de Paști spre a o lua la biserică, să la Paști cu ea, apoi după amiază să meargă la horă.

Cine nu-și mai aduce aminte din anii copilăriei trăiți în duhul curat al satului, când, cu ghețe și hăinuțe nou, mergea mângâind un ou roșu în buzunar, disedimineață, cu o bucurie și cu un fior transfigurător, să ia sf. Paști. Biserițele sânt pline de credincioși, cu fețele înrăstăte la slujba denilor, când cu lacrimi și cu flori acopăr suferințele și ranele Domnului Hristos, și cu fețele zâmbitoare, radind de lumină și bucurie în ziua Învierii.

Imi vine în minte mărturisirea ce-o făcea acum câțiva ani di prof. M. Manolescu în revista d-sale „Lumea Nouă”

## Cânguire la mormântul lui Iisus

(După Sf. Dumitru de Rostov)

Unde te duci — purtat de muritori — preabunul meu Iisus! Unde te duci Tu dela noi, nădejdea și scăparea noastră! Cum apui sub ochii noștri Tu, lumina cea neînsărată, Doamne! Cum de încerci Tu să apui, Soare neapus ce ești!

Dar... opriți-vă, voi, purtători ai Aceluia, care cu mâna Sa ține o lume întreagă! Opriți-vă în loc, voi, ce purtați pe Acela, care a ridicat și purtat povara păcatelor întregului neam omenesc. Opriți-vă odată acei cari îl purtați pe Acela, pentru care în loc s'a oprit odinioară soarele și luna din drumul lor, văzându-L pe Cruce!

Nu ne opriți pe noi, copiii Lui a veni către Tată, chiar de este mort. Nu împiedicați pe copii să plângă pentru Părintele lor al tuturor, Părinte, care ne-a născut prin sângele Lui, îngăduindu-ne să vărsăm măcar cât de puține lacrimi peste trupul Aceluia, care a lăsat să izvorască din întreaga Sa ființă, izvoare îmbelșugate de sânge și din coastă sânge și apă.

O, ce este aceasta! Ce văd eu: Vederă strânică și îngrozitoare! O, ce mai văd eu?... Aceea ce nici când n'au văzut ochii protopărinților noștri. Fiindcă cine și când a văzut oare pe Dumnezeu despoiat, bătut, încununat de spini, adăpat cu oțet și fiere, cu cuele și sulfa străpuns și — omorât. Spăimântează-te și te înfioară cerule și voi, temelile pământului cutremurați-vă!... Și încă ce mai văd? — Văd pe Dumnezeu neînsușit, pe dătătorul de viață mort; lumina întunecându-se, dulceața amărându-se, pe cel mai frumos și mai bun decât toți fiil omenesci, îl văd, neavând chip

întâmplându-se de Înviere să fie într'un oraș apusean, a avut ocazia să vadă cum participă credinciosul apusean la Înviere și ce rezonanță are în sufletul său în comparație cu ortodoxul român. Dar tot timpul serviciului divin, nu numai că n'a fost atras, dar gândul plin de nostalgie s'ura departe, la biserică ortodoxă din țară, unde credincioșii participă și trăiesc altfel Învierea, iar când preotul rostește întregul „Hristos a înviat”, din ușile sf. Altar, ei răspund un „Adevărat a înviat” de răsună biserica.

Așa crede neamul românesc. În aceste vremuri grele să ne umplem de bucuria Învierii; iar dacă de praznicul acesta nu ne-am putut serba și praznicul neamului, înțelegând că mai avem de suferit o stație pe drumul crucii, precum credem în Învierea lui Hristos, așa să credem în Învierea lui, că ne va fi nouă după măsura credinței noastre. De altfel Învierea presupune jertfă, moarte, iar la temelia tuturor operelor și înfăptuirilor superioare stau jertfele celor mai buni și mai curați. Două exemple dintre atâtea: Bucuria noastră, a creștinilor, de a vedea atât de mare Biserica lui Hristos, stă pe suferință și sângele atâtor martiri, quorum nomen Deus scit; bucuria noastră a românilor de a ne fi văzut visul: o Românie Mare și puternică are la bază oasele eroilor și lacrimile orfanilor, ai căror părinți au știut lupta. Acum, poate trebuie să mai dăm jertfe. Să fim vrednici a le suporta cu bărbăție și a le da.

În mijlocul naturii înviate, când vede în jur numai soare, cîrpit și cânt, sărbătorind Învierea lui Hristos, sufletul omenesc este predispus mai bine ca oricând spre o schimbare, întărire, biruință, înviere înțeleasă pe toate planurile.

Cu toată inima și cu toată credința noastră să strigăm laolaltă ca milioanele de credincioși cuvintele, care, alături de Buna Vestire a Arhanghelului către Sf. Fecioară, de aproape două milenii de când răsună în lume, aduc numai bucurie:

Hristos a înviat! și

Adevărat c'a înviat!

Pr. Prof. Gh. C. Diaconu-Uda  
dela Bobohalma

și nici frumusețe. Chipul său este mai necinstit decât cel al fiilor omenesci. Văd preacuratul și preabinecuvântatul trup al Hristosului meu, minunat născut din Fecioara cea preacurată, peste tot în-sângerat, rănit și asemenea unei haine sfâșiat din cap până în picioare, nemai având vreun mădular nedefăimat.

Preacinstitul cap este rănit — este acel cap, care a adus în lume cele mai minunate mijloace pentru mântuirea lumii și omului desnădăduț; — ei bine, acest anume cap este timpun până la creier de cununa spinilor. Acum vedem adevărat împlinindu-se cuvintele Domnului, rostite oarecând către Adam în rai: „blestemat să fie pământul pentru tine, spini și pălămidă îți va crește” (Fac. 3, 17, 18). Și o, Doamne, iată că ticălosul pământ a și crescut spinii cei cu cari s'a încununat capul Mântuitorului meu Iisus...

S'au stins acei ochi cari priveau cu milă asupra tuturor, ochii cari în dragostea lor pe toți îi cuprindeau și de strălucirea cărora se bucurau toți acei ce-L iubeau pe El, — se mângâiau cei înrăstăți și se înțorceau la pocăință cei păcătoși. Acești ochi anume sunt acum înnecați în sânge și lacrimi și iată-i că s'au stins, atinși fiind de moarte! I s'a întunecat și fața — fața aceea preacurată și prealuminată, sau mai bine zis, dumnezească, care pe muntele Tabor a strălucit ca soarele odinioară, purtând strălucirea sloviidumnezești. Această față e acum necinstită, scuipată, bătută de mâini omenesci și iată toată s'a schimbat.

S'a ascuns dela noi prea bun și dulce Doamne, frumusețea Ta. Incetat-au



La ora 6, *Utrenia* cu *prohodul*



Domnului Iisus Hristos. Servește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae înconjurat de un sobor de preoți. Predică: prot. Mihail Neagu.

Sâmbăta Paștilor: la ora 8 dimineața, Vecernia Paștilor, cu liturghia Sf. Vasile cel Mare.

Duminica Sfințitelor Paști. La ora 4 dimineața „Învieră”. (Impărțirea Sfințitelor Paști).

La ora 9 Sf. Liturghie. Atât la înviere, cât și la Sf. Liturghie servește I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un mare sobor de preoți și diaconi. Predică: I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

După masă la ora 4, Vecernia Sfințitelor Paști. La Oastea Domnului predică: Pr. Dr. Ioan Chioariu, dela parohia Sibiu-Inferior.

Luna Paștilor, în 17 Aprilie 1944, servesc: I. P. Cuv. Arhim. Teodor Scorobet, cons. Ieronim Grovu, Dr. Spiridon Cădea, Gheorghe Secaș, prot. Mihail Neagu; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: cons. Gh. Secaș. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Albu dela parohia Sibiu-Iosefin.

Marția Paștilor, în 18 Aprilie 1944, servesc: Prot. Mihail Neagu, pr. Ioan Ni-coară, Ioan Muntean, prof. Dumitru Călugăr și Constantin Criștiu; diaconii: prot. Dr. Grigorie T. Marcu și Simion Macarie. Predică: prot. Mih. Neagu. La Oastea Domnului predică: preotul Ioan Muntean.

## CĂRȚI ȘI REVISTE

„Altarul Banatului”, anul I Nr. 3-4 revistă de de zidire sufletească și știință teologică, apare în Caransebeș și conține lucrări de seamă datorite profesorilor de teologie ai Academiei teologice din Caransebeș.

## Înștiințare

Expedierea coletelor este suspendată la poșta, până în 4-5 Aprilie c. Coletele cu luminări stau gata spre expediere. Totodată reamintim că la comanda de luminări să se scrie totdeauna și poșta, și județul.

Fabrica de Luminări a Cons. Arhiepiscopesc, Sibiu

Nr. 6001/944.

[27] 2—3

## Concurs

Pentru întregirea postului de preot-ajutător al parohiei de cl. I., Codlea, protopopiatul Bran, publicăm concurs, cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Preotul ajutător va îndeplini și slujba de duhovnic la Uzinele Codlea, Ing. Gh. Urdăreanu și slujba de catehet la școlile primare și la școala de ucenici industriali, din Codlea.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat,
2. Jumătate din venitele dela altar,
3. Venitele stolare din a treia parte din parohie,

4. Circa 7 jug. sesiș parohială,
5. Renunțare, pentru slujba de duhovnic și pentru orele de educație religioasă morală, dela Uzinele Codlea-Ing. Gheorghe Urdăreanu.

Cereri de concurs, provăzute cu toate documentele necesare și cu autorizația de a concura dela Venerabilul Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc Bran, Zărnești, județul Brașov, iară concurenții se vor prezenta în parohie în Duminică ce va fi o Oficiu protopopesc Bran, spre a cânta eventual a celebra și a face cunoștință cu poporul dreptmăritor.

Zărnești, 23 Martie 1944.

Vasile Stoicane  
protopop

Nu lăsa otrava svonului dușman  
să-ți pătrundă în casă!

Nr 85/1944

(25) 2—3

## Concurs

Pentru întregirea postului de preot-ajutător de pe lângă parohia protopopească Ilia, jud. Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Titularul acestui post va îndeplini și serviciile de catehet la școlile din Ilia, extrașcolari și premilitari și de secretar protopopesc.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat conform pregătirii teologice.
2. Diurnă de secretar protopopesc.
3. Locuință în edificiul Casei Culturale cu grădina apartinătoare locuinței.
4. Șase jugăre pământ în șesul Mușului.
5. Jumătate din folosința cimitirului,
6. Jumătate din venitele stolare.

Cereri de candidare se vor înainta Oficiului protopopesc al Iliei în termenul indicat, împreună cu încuviințarea de candidare dela P. Ven. Cons. arhiepiscopesc.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea Oficiului protopopesc, în vreo Duminică sau sârbătoare la biserică, spre a fi cunoscuți de către credincioși.

Oficiu protopopesc ort. rom. al Iliei în înțelegere cu Consiliul parohial.

Ilia, la 5 Martie 1944.

Iuliu Josan  
protopop.

Nr. 159—944

[21] 3-3

## Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din Deva, se publică concurs cu termen de 15 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele fixate pentru acest post:

1. 7.000 [septemii lei] salar lunar dela parohie, până la bugetarea postului de către Stat.
2. 3.000 [trei mii Lei] chirie lunară pentru locuință.
3. Stola cantorală din cele 2 parohii.

Cântărețul va fi prezent zilnic la serviciile ce se fac de către preoții locali în sf. Biserică.

Cei îndreptățiți își vor înainta cererile în termen, însoțite de documentele necesare, Oficiului nostru protopopesc, urmând a se prezenta apoi în vreo Duminică sau sârbătoare pentru a cânta la strună.

Deva la 7 Martie 1944.

Oficiu protopopesc ortodox român, în înțelegere cu Consiliul parohial al Devei.

Teofil Chiffa  
protopop

Nr. 105/1944.

(24) 2—3

## Concurs

Pentru întregirea postului de cântăreț bisericesc din Dumbrăveni, jud. Târnava-Mică, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegr. Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salar dela Stat dela data bugetării postului,
2. Sesiș cantorală 2 jugăre arător, pământ foarte bun.
3. Venitele după serviciile religioase sunt cele stabilite de consiliul parohial la 12 Martie a. c.
4. Dacă cântărețul conduce corul bisericesc, va primi o indemnizație dela biserică.

Cântărețul ales va sta la dispoziția parohului în permanență, atât la serviciile divine, cât și la adunările Oastei Domnului și ale celorlalte societăți religioase din parohie.

Concurenții își vor prezenta cererile

însoțite de diploma Școalei de cântăreți bisericești și alte acte de recomandare Oficiului parohial; se vor prezenta la biserică pentru a-și arăta cunoștințele în tipic și aptitudinea la cântările bisericești.

Dumbrăveni, la 15 Martie 1944.

Ioan Dragolea  
protopop paroh

Nr. 722/1943

(26) 2—3

## Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. II-a Sânpetru, protopopiatul Brașovului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele acestei parohii sunt:

1. Salar dela Stat.
2. Casă parohială, cu toate dependențele.
3. Sesiune parohială 32 jug. arător.
4. Stola obișnuită în protopopiat.
5. 2 stâneni lemne de foc dela comuna politică pentru Oficiu parohial.

Cereri de concurs, însoțite de toate actele legale și de încuviințarea de candidare primită dela Prea Ven. Cons. Arhiepiscopesc, se vor înainta în termen Oficiului protopopesc ort. rom. Brașov.

Concurenții se vor prezenta în parohie cu prealabila învoire a Oficiului protopopesc într-o Duminică sau sârbătoare, spre a sluji, a predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Brașov, la 9 Octomvrie 1943.

Oficiu protopopesc ort. rom. al Brașovului în înțelegere cu comitetul parohial din Sânpetru.

Dr. N. Stinghe  
adm. prot.

Judecătoria de pace rurală Ocna-Mureșului, Secția Cărții Funduare

## Publicațiune de licitație și condițiunile de licitație

În cauza de executare pornită de urmăritorea „Albina” institut de credit și de economii Sibiu, contra urmăritului Székelyhidi Vilmos dom. în Sânbenedic la cererea urmăritorei

Judecătoria ordonă:

Licitațiune execuțională în baza art. 144, 146 și 147 din legea XI din anul 1881 și a legii din 5 August 1938 asupra imobilelor înscrise în c. f. a comunei Sânbenedic din circumscripția Judecătorei Ocna Mureșului Nr. prot. c. f. 787 Nr. de ord. A+1 top. 1090 fânaș cu suprafața de 4 j. g. 105 stp cu prețul de strigare de 124.500 lei; Nr. c. f. 65 A+2 ord. 120,121 top. casă de lemn și grădină cu suprafața de 865 stp. eu prețul de strigare de 252.500 lei. Din c. f. Nr. 706 de sub Nr. ord. A+1 top. 1015, 1016 arător cu suprafața de 59 Jug. 174 stp. porțiunea de proprietate de sub B. 3. 8. a urmăritului de 14/16 parte din acest imobil cu prețul de strigare de 1.320.000 Lei; Nr. top. 1320, 1321, 1322, 1323 pădure cu suprafața de 4 Jug. 232 stp. porțiunea de proprietate de sub B. 3. 8. a urmăritului de 14/16 parte din acest imobil cu prețul de strigare de 45.000 Lei; Din c. f. Nr. 18 A+40 ord. 115, 116 grădină cu suprafața de 1324 stp. cu prețul de strigare de 50.000 Lei; Nr. top. 517, 518 vie cu suprafața de 487 stp. cu prețul de strigare de 15.000.—lei; Nr. top. 684, 685 vie cu suprafața de 750 stp. cu prețul de strigare de 8—lei Nr. top. 718, 719. 720, 721 vie și grădină cu suprafața de 1185 stp. cu prețul de strigare de 21.200 Lei; Nr. top. 1312, 1313 pășune cu suprafața de 242 stp. cu prețul de strigare de 900 lei; Nr top. 1737, 1738 vie cu suprafața de 194 stp. cu prețul de strigare de 4.528 lei.

Se menționează că prețurile de strigare s'au redus cu 25% trecându-se în această publicațiune.

Pentru încasarea creanței de 36.163 lei capital, interese de 3% dela 15 Noembrie 1939, cheltuieli de proces și de executare de 2898 lei fixate până acum, chel-

tuilele de 7.600 lei fixate acum pentru cererea de licitație,

fixează termen pentru încheierea licitațiunii pe ziua de 28 luna Aprilie 1944 ora 10 în localul oficial al Judecătorei Ocna Mureșului secția de C. F. camera Nr. 3. Ocna Mureșului la 14 Decembrie 1943.

Judecător: Aj. cond. c. f.  
ss. Chiril Sbera ss. Irimie Olteanu  
Pentru conformitate  
(28) 1—1 ss. Indescifrabil

## AVIZ

La Librăria Arhidiecezană din Sibiu, se află de vânzare

### TABLOUL

I. P. S. Sale Arhiepiscopului și Mitropolitului

Dr. Nicolae Bălan

mărimea 37×30 cm. Lei 100.—

### TABLOUL

Arhiepiscopului și Mitropolitului

Andreiu Șaguna

mărimea 37×30 cm. Lei 100.—

Ambele Tablouri sunt artistic executate și potrivite pentru birourile On. Oficii protopopești și parohiale. Comandele se tac trimițând prețul plus spesele postale Lei 60.— și se expediază fra co-recomandat. Contra ramburs nu se trimite

## ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericești, să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comanda făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

## Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Este o datorie morală și națională să ajutăm familiile desrobitorilor.